

Danielle STEEL

Náhodní
hrdinovia

30 ROKOV

S LÁSKOU KU KNIHAM

IKAR

IKAR

Danielle STEEL

Náhodní hrdinovia

Preložila Miriam Ghaniová

IKAR

Danielle Steel
ACCIDENTAL HEROES

Copyright © 2018 by Danielle Steel.

All rights reserved.

Translation © 2020 by Miriam Ghaniová.

Jacket design © 2020 by Soňa Šedivá.

Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7438-9

Drahí priatelia,

písanie knihy Náhodní hrdinovia bola vzrušujúca výzva vzhľadom na akciu a vzájomné vzťahy, čo sa odohrávajú na toľkých úrovniach. Inšpiráciou mi boli práve podnety, ktoré so sebou nesie moderné cestovanie. Zároveň som však chcela, aby kniha bola pripomienkou, koľko agentúr sa stará o našu bezpečnosť, kým sme na cestách. Nehody sa môžu stať kdekoľvek (môžeme sa šmyknúť aj doma vo vani alebo na prechádzke potknúť o psa). Pri bezpečnostnej kontrole na letisku – ktorá nám môže pripadať otravná, keď sa musíme vyzúvať a natahovať s ostatnými cestujúcimi o plastové prepravky, kam dávame všetky svoje osobné veci – zabúdame, že tieto opatrenia sú pre našu vlastnú bezpečnosť (nielen preto, aby nás rozčuľovali) a že nás chránia pred nečakanými udalosťami. Okrem toho sú tam vždy aj letisková bezpečnostná služba, ktorá dáva pozor, čo sa deje na celom letisku, polícia, federálne agentúry a mnohí profesionálne vycvičení ľudia, čo sú ako strážni anjeli. Nevidíme ich, no predsa na nás dávajú pozor pred odletom aj počas letu až do chvíle, kým neopustíme letisko v cieľovej destinácii. To je naozaj upokojujúce.

Aj keby sa stalo niečo neočakávané alebo dačo, čoho sme sa báli, vždy sú nablízku skúsení ľudia, ktorí predvídajú a pra-

cujú na riešeníach záhad a problémov, ešte skôr než sa vôbec stanú. Aj toto je dobré mať na pamäti.

Fascinovalo ma množstvo rôznych typov osobností, ktoré som zahrnula aj do tejto knihy. Mimoriadne schopný agent ministerstva vnútornej bezpečnosti na Letisku JFK, ktorého sebavedomím otriasol nedávny incident, to musel tentoraz zvládnuť. Psychiater, ktorý pomohol s vyhodnotením situácie. Mladá agentka s niekoľkými titulmi, ale malými skúsenosťami. Agentka vládnej agentúry pre bezpečnosť dopravy, slobodná matka, ktorá je dostatočne bystrá a odvážna, aby nasledovala svoje inštinkty. Cestujúci, policajti, federálni agenti, úžasná bývalá pilotka vzdušných síl, posádka a pasažieri v lietadle.

Chcela som vyzdvihnúť skutočnosť, že nikdy nevieme, ako sa v nezvyčajnej situácii zachováme. Tí najpokornejší z nás môžu odrazu preukázať obrovskú odvahu. V tých najťažších okamihoch v sebe často objavíme netušené schopnosti. Mnohí z nás sa môžu stať náhodnými hrdinami v situáciách, keď to čakajú najmenej. Dúfam, že si oblúbite ľudí, ktorých v tejto knihe stretnete, a udalosti, čo sa pred vami odvíjajú práve prostredníctvom ich pozoruhodných schopností. Prajem vám príjemné čítanie!

S láskou

Danielle Steel

*Mojim úžasným a mimoriadnym deťom
Batie, Trevorovi, Toddovi, Nickovi, Sam,
Victorii, Vanesse, Maxxovi a Zare.
Ste moji hrdinovia a vždy nimi budete,
všetkým výzvam, ktoré nám prišli do cesty,
čelíte statočne, dôstojne, s pokojom,
odvahou a eleganciou.
Odkiaľživa máte moju lásku a obdiv!
A navždy!
Veľmi vás ľúbim.
mama/d. s.*

Kapitola 1

Bernice Adamsová sa prebrala ako zvyčajne tesne pred zazvonením budíka, aby neprebudila svojho šesťročného syna Tobyho. Akýsi materinský inštinkt ju vytrhol zo snov, skôr než sa ozvalo bzučanie. S úsmevom pozrela naňho, ako spí vedľa nej na veľkej manželskej posteli, ktorú sa jej podarilo vyhrabať v obchode s nábytkom z druhej ruky. Kúpila do nej nové matrace a spoločne ich vyskúšali. Toby povedal, že si na nich pripadá ako na obláčiku. Síce trochu presahovali ich rozpočet, ale vravela si, že to stojí za to. Musel predsa chodiť do školy odpočinutý, aby mohol dávať pozor a darilo sa mu. Chcela mu poskytnúť všetky výhody, aké boli v jej silách.

Ich malý jednoizbový byt sa jej podarilo zariadiť nábytkom, ktorý jej podarovali za odvoz alebo ho našla na ulici. Vždy v utorok večer ľudia vykladali k smetiakom väčšie kusy nábytku, ktorých sa chceli zbaviť, aby ich nasledujúce ráno smetiari odniesli. Bolo to ako hľadanie pokladu. Našla takto nočné stolíky, modrý bielizník a kuchynský stôl, na ktorom každý deň jedávali. Stôl bol na rohoch obitý, ale sýtočervená doska oživovala ich maličkú kuchyňu, do ktorej sa pri varení ledva zmestila. Sama vymaľovala

steny, prelakovala niektoré kusy nábytku a v charite našla koberec do obývačky. Vďaka tomu všetkému u nich bolo domácky a útulne. Do spálne zavesila zarámované plagáty Spidermana, ktorého Toby miloval, a nad posteľou im visel Batman s Robinom.

Bernice bola slobodná matka. Tobyho otec ju opustil, keď v devätnástich otehotnela. Cez deň pracovala ako čašníčka a po večeroch študovala na newyorskej City College. Odvtedy ho nevidela, ale počula, že sa oženil a má ďalšie tri deti. Nechcela s ním mať nijaký kontakt. Bol ten šarmantný typ, do ktorého sa zamilovala, no keď nečakane otehotnela, bleskovo sa vyparil. V dvadsiatke sa jej narodil Toby a odvtedy zvládala rodičovstvo úplne sama.

Bernice bola bojovníčka. Chcela v živote niečo dosiahnuť, byť príkladom pre svojho syna, ukázať mu, že nezáleží na tom, do akého sveta sa narodil, a že so správnym vzdelaním si dokáže jedného dňa nájsť dobrú prácu a vybudovať spokojný život. O to isté sa snažila aj ona.

Ako čerstvej tínedžerke jej umreli obaja rodičia a odvtedy vyrastala v náhradných rodinách. Niektoré boli príšerné a iné celkom fajn. Ona sa však rozhodla, že jej syn nikdy nič podobné nezažije. Jej jediný príbuzný, brat Clive, bol od svojej osemnástky celých nasledujúcich dvadsiť rokov striedavo na slobode a vo väzení za rôzne zločiny, od podvodov s kreditnými kartami cez krádeže áut až po obchodovanie s drogami. Skrátka sa snažil prežiť tak, ako ho naučila ulica. Nevidela ho od svojich šestnástich rokov. Vtedy mal dvadsať a práve ho prepustili na podmienku. Už ho nechcela viac vidieť a on o svojom synovcovi ani nevedel. Clive nebol zlý človek, vždy sa k nej správal milo. Len sa skrátka nevedel vymaniť z pasce,

v ktorej vyrástol. Bernice chcela pre seba a svojho syna celkom iný život.

Budova na Stodvadsiatej piatej ulici, v ktorej bývali, bola čistá a žili v nej samé slušné rodiny. Postavili ju v tridsiatych rokoch a vtedy musela byť veľmi pekná. Kedysi krásne a priestranné apartmány však rozdelili na menšie byty s nižším nájomom. Teraz pôsobil dom dosť ošumelo a kto mohol, odsťahoval sa bližšie do centra. Ostatné stavby v okolí zrenovovali a celá štvrť pomaly podliehala džen-trifikácii. Mala šťastie, že sa jej podarilo nájsť byt, ktorý si mohla zo svojho platu dovoliť. Darilo sa jej z neho vyžiť a ešte sa aj postarať o syna.

Pred piatimi rokmi doštudovala na City College a začala pracovať pre bezpečnostnú službu TSA vládnej agentúry spadajúcej pod ministerstvo vnútornej bezpečnosti, ktorá mala na starosti bezpečnosť dopravy. Kontrolovala rady pasažierov, ktorí prechádzali cez bezpečnostné kontroly, pozorne ich sledovala, smerovala ich k skenerom a osobne prehľadávala, keď bolo treba. Okrem toho sa prihlásila na online štúdium práva. Zastávala názor, že jadrom všetkého sú vzdelanie a tvrdá práca, a nemienila si to dať vziať. Každý deň a pri každej príležitosti to pripomínala aj svojmu synovi.

Nerada opúšťala jeho horúce telíčko, ktoré sa k nej túlilo, no predsa sa prinútila vstať a ísť do sprchy, aby sa pripravila do práce. Odchádzala o štvrtej a nechávala ho susedke, ktorá ho brávala do školy s jej vlastnými deťmi. Bernice pracovala od pol šiestej ráno do pol druhej popoludní, takže mala dosť času vyzdvihnúť Tobyho zo školy a strávil s ním celý zvyšok dňa. Učila sa s ním navyše aj to, čo ešte v škole nepreberali, a keď uvarila večeru a uložila ho do postele, venovala sa vlastným úlohám z právnickej školy. Snažila sa byť v posteli o devia-

tej alebo desiatej, keďže musela vstávať tak skoro do práce. Raňajkovala vo vlaku, aby ušetrila čas. Nechodila von s kamarátmi a v kine nebola už dlhé roky. Celý jej život sa krútil okolo syna, práce a štúdia, aby jedného dňa mali aj niečo viac a ozajstnú budúcnosť. Veľa sa o tom rozprávali, hoci mal len šesť rokov. Hovorila s ním ako s dospelým. Vravievala mu, že z nej bude právnička, a keď doštuduje, bude pracovať v nejakej právnickej kancelárii v centre. To bol jej sen. Ak človek pracoval dosť tvrdo na naplnení snov, menili sa na skutočnosť. Opakovala to Tobymu takmer ako nejakú mantru.

Osprchovala sa, vypila kávu a obliekla si uniformu. Bernice bola pekná Afroameričanka s vlasmi zapletenými do vrkôčikov, ktoré si na šiji zväzovala do chvosta. Mala štíhlu postavu a strážila si hmotnosť. Pracovná uniforma jej svedčala. Niekoľko kolegov ju už volalo na rande, mnohí z nich dokonca ženatí, no ona všetkých sklamala. Krátko po nástupe do práce si vyšla von s jedným z kolegov. Nedopadlo to dobre a už nikdy tú chybu nezopakovala. Celé roky nebola na ozajstnej schôdzke. Najmenej dva roky vôbec na nejakej. Nahovárala si, že na to bude mať dosť času, keď si po štúdiu práva nájde lepšiu prácu. Toto zamestnanie nemala ktovie-ako rada, ale zaplatila z neho nájom a potraviny a mala dosť času na učenie. Všetko sa dalo dobre sklbiť.

Obliekla sa, zabalila ešte vždy spiaceho Tobyho do spacieho vaku so Spidermanom, odniesla ho k susede a zaklopala. Nezvonila, aby nezobudila ostatné deti. V škole museli byť až o ôsmej. Toby sa jej zobudil v náručí tesne predtým, ako sa dvere otvorili.

„Prečo musíme vstávať tak skoro?“ pošťožoval sa, zaboril sa jej do náručia a znovu zavrel oči. Vonku bolo ešte tma a niekoľko hodín aj bude.

„Pretože musím ísť do práce,“ odvetila a pobozkala ho na líce. „A ty musíš ísť do školy, aby si si jedného dňa našiel dobrú prácu a bol lekár alebo právnik,“ dodala. Už teraz mu plánovala budúcnosť.

„Ja chcem byť policajt,“ zašomral, keď sa dvere otvorili. Susedka ho vzala na ruky a usmiala sa na Bernice. Vedela, že je dobrá matka, a vážila si ju za to. Bernice jej ho sotva podala a Toby už takmer zase spal. Mohol si užiť ešte niekoľko hodín, kým vstane, naraňajkuje sa a oblečie do školy.

„Prajem pekný deň,“ zašepkala suseda a potichu zavrela dvere. Každé ráno si od nej brala Tobyho len tak, z dobrej vôle. Bernice na výmenu počas víkendových večerov zvykla strážiť jej dve deti, aby si mohla občas vyjsť na rande. Nechala ich spať na pohovke alebo v posteli so synčekom a na pohovku sa uložila ona. Obe slobodné matky robili, čo vládali, aby si navzájom pomohli. Susedka mala syna a dcéru zhruba v Tobyho veku a deti spolu skvelo vychádzali.

Bernice vyšla z domu, bolo krásne májové ráno. Spomenula si na letný denný tábor na miestnej farnosti, kam Tobyho zapísala. Užije si tam hromadu aktivít. Päť mesiacov nechodila na obedy a tak mu naň našetrila. Peniaze mala na účte a na fare ho už prijali.

Ponáhľala sa, musela stihnúť prvý vlak, ktorým každý deň chodievala do práce, aby prišla na letisko včas. Kabelku si odložila do skrinky a na sekundu presne o pol šiestej sa hlásila do služby na Letisku JFK. Práca ju ktovieako nebavila, no brala to ako odrazový mostík k niečomu lepšiemu a každý deň si pripomínala, že tam nebude navždy. Doštuduje právo, bude mať lepšie príležitosti a môže si hľadať miesto v právnických firmách, hoci aj ako koncipientka, kým si nespraví potrebné skúšky.

Zatiaľ sa však jej každodenný pracovný život krútil okolo malicherností, neprijemných kontrolórov a nahneváných pasažierov, ktorí si nechceli vyzuť topánky a sťažovali sa, keď im Bernice musela prehľadať batožinu. Zisťovala, či tam nemajú elektroniku alebo tekutiny, alebo hľadala podozrivé predmety, ktoré sa po prechode cez röntgenové zariadenie ukázali na obrazovke. Väčšinou išlo o úplne neškodné veci, ako napríklad plechovku psieho žrádla. Trénovali ich, aby vedeli na röntgenových snímkach odhaliť zbrane, materiály, z ktorých sa po zmiešaní mohla stať výbušnina, alebo skrátka čokoľvek podozrivé.

Jej súčasná nadriadená Denise Washingtonová bola obzvlášť protivná a očividne neznášala Bernice a všetko, čo pre ňu predstavovala. Bola pre ňu priveľmi poctivá, príliš cieľavedomá a pracovitá. Spravila chybu, že sa jej jedného dňa priznala k štúdiu práva. Odvtedy sa k nej Denise správala opovržlivo a zlostne. Nenávidela dievčatá ako Bernice, ktoré rozprávali o svojej žiarivej budúcnosti, akoby to bolo niečo, čo len tak rastie na stromoch. Denise o tom vedela svoje. Celé roky ju pri povyšovaní zakaždým niekto predbehol a už ju ani nezaujímal prečo. Bola presvedčená, že to bolo kvôli takýmto mladým ambicióznym ženám, ktoré sa chceli za každú cenu dostať niekam ďalej. Mala ich plné zuby. Aj Bernice už pred rokmi odpísala a opovrhovala ňou. Uvažovala, že by sa išla sťažovať jej nadriadenej, no vedela, že by sa tým nič nevyriešilo a všetko by sa mohlo jedine zhoršiť. Denise bola nahnevaná, zatrpknutá žena. Ohovárala mladú mamičku za jej chrbtom, no dostatočne nahlas, aby to počula. Nenávidela svoju prácu a nikdy neurobila nič, aby to zmenila. Svoj hnev a pohrdanie si vylievala na svojich podriadených. Bernice bola na uštipačné poznámky a otvorené urážky zvyknu-

tá, Denise ju očividne nemala v láske. Závidela jej, hoci sama by mohla pri troche snahy dosiahnuť to isté.

Bernice zaujala pridelené miesto v kontrolnej zóne, zatiaľ čo Denise na ňu ako zvyčajne škaredo gánila. Obrátila pozornosť na prvých pasažierov, ktorí sa chceli dostať k svojim lietadlám. Osobné veci si ukladali do plastových prepraviek, posielali ich cez röntgenový prístroj a sami naboso prechádzali cez detektory kovov a skenery celého tela.

Už o niekoľko minút po príchode si všimla prvú posádku lietadla v uniformách, ako prechádza cez bezpečnostnú kontrolu. Podľa pásikov na výložkách usúdila, že jediná žena v skupinke je pilotka. Usmiala sa. Takéto situácie ju vždy potešili.

Zdalo sa jej, že zazrela aj známú filmovú hviezdu Susan Farrowovú, ale možno sa mýlila. Tá žena bola staršia, než by Bernice čakala, a mala obrovské slnečné okuliare, pre ktoré ju bolo ťažko rozpoznať. Ku každému bola milá. Mala na sebe jednoduché modré džínsy a sveter. Nebola namyslená, pôsobila skôr ako láskavá osoba. To bola jedna z vecí, ktoré mala na svojej práci rada. Nikdy nevedela, koho v ten deň uvidí alebo čo sa stane. Bolo to príjemné rozptýlenie, ktoré jej pomohlo zabudnúť na protivnú nadriadenú.

Helen Smithová sa zobudila o pol piatej, aby sa stihla osprchovať, obliecť, vypiť kávu a poriadne sa prebrať, kým s ostatnými opustia newyorský hotel v centre, v ktorom zvykli prespávať posádky lietadiel. O takom čase nebola ešte nijaká premávka, takže keď o pol šiestej nasadli do dodávky, ktorá po nich prišla, o pol siedmej boli na letisku. Tam ju čakalo už len zopár povinností. Všetko ostatné vybavovala letecká spo-

ločnosť, pre ktorú pracovali. Dokonca kontrolovala aj predpovede počasia. Posádka sa musela po nástupe do lietadla už iba ubezpečiť, že je po technickej stránke všetko v poriadku.

Helen mala za sebou skvelú kariéru pilotky vo vzdušných silách a posledné dva roky lietala pre komerčnú leteckú spoločnosť. Boli to najťažšie roky jej života.

Ráno po prebudení jej prišla esemeska o výmene strojov, už druhá, ktorá sa týkala tohto letu späť do San Francisca. Predchádzajúci deň ju informovali, že bude letieť s Airbusom A380, ktorý pristál v New Yorku po príchode z Londýna. Potrebovali ho dostať do San Francisca, aby mohol odtiaľ pokračovať do Tokia. Model A380 bol najväčší airbus a zvyčajne medzi San Franciscom a New Yorkom nelietal. Pridelili jej ho a ona sa naň už tešila.

Počas noci sa však na lietadle objavil nejaký technický problém a napokon sa rozhodlo, že ho nemôžu použiť. Na prepravu pritom čakalo takmer tristo pasažierov. Spoločnosť sa teda rozhodla, že použije nový, menší Airbus A321, ktorý odletí do San Francisca o ôsmej, a momentálne voľný Boeing 757 vzlietne o osem dvadsať. Pasažieri budú spokojní, pretože sa dostanú do cieľa včas, a nikoho sa zmena strojov nedotkne. To však znamenalo, že potrebovali ďalšiu posádku pre Boeing. Helen pridelili k A321, na ktorom lietala rada. S týmto malým lietadlom sa ľahko manévrovalo, aj piloti ho mali v oblube. V správe, čo ráno dostala, sa písalo, že poletí so sanfranciskou posádkou, ktorá sa vracala na domovskú základňu, presne ako bolo v pláne. Jedinou zmenou bol jej kopilot Jason Andrews, ktorého nepoznala.

Oznámili jej, že kapitán Connor Gray bude letieť ako obyčajný pasažier, no bude sedieť s ňou v kokpite, pretože

let vypredali do posledného miesta. V správe sa písalo len toľko, že ho vyradili zo služby v dôsledku zdravotného incidentu, ktorý sa pred dvoma dňami odohral na zemi po jeho lete do New Yorku. Formálne záležitosti týkajúce sa jeho vyradenia zo služby sa mali vyriešiť v priebehu nasledujúcich dní, ale nemal viac povolenie lietať a zdalo sa, že po tej udalosti ho už ani nikdy nezíska. Letecká spoločnosť a FAA – Federálna správa letectva – brali zdravotné problémy veľmi vážne. Počula už o ňom ako o jednom zo starších pilotov spoločnosti, no nikdy sa s ním nestretla. Mal už síce krátko do dôchodku, ale napriek tomu sa muselo stať niečo naozaj vážne, keďže ho odvolali takpovediac uprostred cesty. Premýšľala nad tým a dúfala, že jeho návrat na domovskú základňu bude vzhľadom na okolnosti maximálne pohodlný.

Pre pilotov komerčných aeroliniiek bolo bežné, že leteli s kopilotom, ktorého nepoznali, pretože posádky sa podľa potreby rôzne menili. Nevidela v tom nijaký problém. Niektorí sa správali príjemne, iní menej, no všetci boli skúsení letci prvotriednej spoločnosti, pre ktorú pracovala. Lietala na lietadle, čo jej prideliť, presne ako v armáde. Po rokoch výcviku a skúseností dokázala letieť na čomkoľvek aj so zaviazanými očami. Svoju prácu milovala a lietanie mala v krvi. Aj jej otec bol pilot vzdušných síl a do dôchodku odišiel ako plukovník.

Helen pôsobila niekoľko rokov ako armádna pilotka v Iraku. Slúžila tam aj so svojím manželom a rozhodli sa, že kým sa skončí jeho posledný turnus, ona odíde z armády a vráti sa do civilu. Obaja mali ponuky od komerčných leteckých spoločností a povedali si, že kvôli deťom je najvyšší čas skončiť vo vzdušných silách.

Bola to pre ňu veľká zmena. Vyrastala v armáde a civilný život bol pre ňu neznámy. Muža jej zabili štyri mesiace po jej odchode. Osem týždňov predtým, ako mal letieť domov.

Nezatrpkla však. Zostrelili ho, zajali a následne jeho aj bojový tím zabili pri incidente, ktorý vyvolal búrlivé ohlasy médií a hnev po celom svete. Prezident ho vyznamenal in memoriam a jeho medailu vystavila na kozubovej rímse doma v Pentalume, kde žila s deťmi. Bývali necelú hodinu od San Francisca v malom, trochu zanedbanom dome. Manželova smrť ju spočiatku šokovala a pripadala jej neskutočná. Obaja vedeli, že sa vystavujú riziku, napriek tomu však nikdy nerátala s tým, že by sa mu skutočne niečo stalo, a netušila, ako zvládne civilný život bez neho. Uvažovala, že sa po jeho smrti vráti do armády k jedinému životu, aký poznala, ale nebolo by to voči ich deťom spravodlivé. Chceli, aby žili normálny život, no nie bez otca. Takto to nikdy neplánovali. Jej vlastný otec robil všetko, čo bolo v jeho silách, aby jej pomohol, a keď bola preč, staral sa o vnúčatá. O rok a pol neskôr si stále len zvykala na civilný život bez Jacka. Nebolo to ľahké ani pre ňu, ani pre deti. Už samotný civilný život bol oveľa zložitejší, než si predstavovala, no ešte neuveriteľne ťažší, keď bola na všetko sama.

Mala štyridsaťdva rokov a v armáde sa cítila ako doma. V leteckej spoločnosti musela trochu bojovať so skutočnosťou, že je žena, no nebola prvá, takže ostatné pilotky jej takpovediac prerazili cestu. Väčšina mužských kolegov si ju navyše vážila za jej skúsenosti. Najmä tí, ktorí vedeli o jej službe v Iraku. Lietanie s airbusmi medzi New Yorkom a San Franciscom bola malina. Po návrate

do San Francisca mala pred sebou päťdňové voľno a sľúbila, že vezme všetky tri deti stanovať. Aspoň sa snažili byť ako každá iná normálna rodina s dvomi synmi na strednej škole a so sedemročnou dcérou, aj keď ich otec zomrel ako vojnový hrdina a mama bola armádna pilotka.

Helen si zatiaľ v susedstve nenašla veľa kamarátok. S ostatnými mamičkami, ktoré stretávala v škole, nemala veľa spoločné a voľný čas trávila najradšej sama s deťmi. Teraz pre nich bola mamou aj otcom a musela sa veru poriadne obracať. Obaja chlapci chodili na bejzbal, dcéra bola v skautskom oddiele a po škole chodila na tanečný krúžok hiphopu. Helen často spochybňovala svoje rozhodnutie odísť z armády. Chvilami jej nesmierne chýbala, ako keby opustila ochrannú náruč. Spočiatku bol pre ňu celý civilný život jeden obrovský šok.

Uvedomila si, že len pri lietaní sa cíti ako vo svojej koži a zdá sa jej, že má všetko pod kontrolou. Zvyšok času si pripadala ako ryba na suchu. Ešte sa nenaučila byť civilistkou, no snažila sa a žila zo dňa na deň. To, čo sa prihodilo Jackovi, ju naučilo, že sa nemôže spoliehať na budúcnosť ani na nič iné. Život bol len séria náhod. Nemala nič a nikoho, na koho by sa mohla obrátiť. Mala jedine samu seba. Boli chvíle, keď uvažovala, že svojim deťom nedáva dosť – najmä chlapci potrebovali otca. Usilovala sa zo všetkých síl, no vždy to nestačilo.

Nancy Williamsová sa zobudila dávno pred zvoneníím budíka. Pokúšala sa ostať v posteli aspoň do piatej. Večer presne vedela, čo bude robiť po prebudení. Predchádzajú-

ci deň si uvedomila, že je možno tehotná. Po dvanástich rokoch liečby neplodnosti a ôsmich pokusoch o umelé oplodnenie sa s manželom napokon vzdali a vypísali papiere na adopciu malého dvojročného dievčatka z Číny. Čoskoro mali poňho ísť do Pekingu a už sa nevedeli dočkať.

Predchádzajúci deň si náhle počas letu zo San Francisca uvedomila, že je možno tehotná. Bez hormonálnych injekcií či sledovania plodných dní. Zdalo sa to až príliš pekné, aby to bola pravda. V ten večer zašla do lekárne neďaleko hotela a kúpila si tehotenský test. Ležal v kúpeľni na umývadle a čakal, kým ho použije. Bála sa však, že sa znovu sklame. Mala tridsaťosem rokov a zažila to už toľkokrát, že zdrvivúce sklamanie sa istým spôsobom stalo súčasťou jej života.

O piatej ráno už dlhšie nevydržala. Vstala, vybrala sa do kúpeľne a opakovala si, že jej na tom nezáleží. Čoskoro budú mať predsa adoptovanú dcérku, takže to bolo jedno. Ibaže nebolo. Stále chceli svoje vlastné dieťa. Manželovi sa so svojím podozrením ani nezdôverila, nechcela v ňom vzbudzovať falošné nádeje. Pracoval ako pilot v rovnakej leteckej spoločnosti. Predchádzajúci deň letel do Miami a dnes sa mal aj on vrátiť do San Francisca.

Použila test, položila ho na umývadlo a popri čakaní na výsledok vhupla do sprchy. Pustila si teplú vodu na tvár, opláchla sa a vyšla z nej rýchlejšie ako zvyčajne. Musela to vedieť. Pozrela na test a vykrikla, roztriasla sa jej ruka. Dve ružové čiarky. Bola tehotná. A navyše bez pomoci. Skrátka sa to stalo. Všetky ich predchádzajúce pokusy boli márne. Čo budú teraz robiť s tým dievčatom z Číny? V hlave sa jej vynorilo tisíc myšlienok. Omámene si sadla na zem